

ΟΔΗΓΟΣ
ΑΓΙΟΤΗΤΟΣ

Ο ΘΕΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΑΓΙΑΣΟΥΜΕ

✿ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ✿

- 1) Νά έξομολογοῦμαστε μέ μετάνοια.
- 2) Νά κοινωνοῦμε ΚΑΘΕ Κυριακή καί τίς Μεγάλες Ἑορτές
- 3) Νά λέμε τήν εὐχή καί μέ κομποσχοίνι.
- 4) Νά νηστεύουμε Τετάρτη, Παρασκευή καί Σαρακοστές.
- 5) Νά ἀγαπᾶμε πρώτα τόν ΘΕΟ μέ ὅλη μας τήν ψυχή.
- 6) Νά ἀγαπᾶμε τόν πλησίον μας σάν τόν ἑαυτό μας.
- 7) Νά προσευχόμαστε ΚΑΘΕ μέρα.
- 8) Νά ἔχουμε Ὁρθόδοξη Πίστη.
- 9) Νά μήν βρίζουμε καί νά μήν κοροϊδεύουμε.
- 10) Νά κάνουμε ΥΠΑΚΟΗ στούς Ἁγίους καί στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.
- 11) Νά κάνουμε Ἐλεημοσύνη.
- 12) Νά συμμετέχουμε σέ ΟΛΕΣ τίς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας.
- 13) ΚΑΘΕ πρωί νά τρῶμε Ἀντίδωρο καί νά πίνουμε Ἁγιασμό, λέγοντας τήν εὐχή:
«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με».

Ἰφιγένεια, 6 ἐτῶν

Διδαχές ἀπό τήν Ἁγία Γραφή

«Ἁγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι, λέγει Κύριος». [Α΄ Πέτρου α΄16]

«Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι». [Ματθ. Ε΄48]

«Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀγιασμός ὑμῶν». [Α΄ Θεσ. δ΄3]

Ἀπό τίς διδαχές τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου

Σκοπός τῆς ζωῆς μας εἶναι νά γίνουμε τέλειοι καί Ἅγιοι.

Νά ἀναδειχθοῦμε παιδιά τοῦ Θεοῦ καί κληρονόμοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Κύριος θέλει καί ποθεῖ νά θεωθοῦμε. Γι' αὐτόν τόν σκοπό ἄλλωστε ἔγινε ἄνθρωπος καί ἀπέθανε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Γιὰ νά λάμπει ὡς ἥλιος ἐν μέσῳ ἡλίων, ὡς Θεὸς ἐν μέσῳ θεῶν.

[Αρχ. Γεωργίου Καψάνη Ι.Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους]

Ὁ Θεός ἔχει δώσει τίς προϋποθέσεις σέ **ὅλους** τούς ἀνθρώπους νά ἀγιασούν, ἐάν θέλουν, μέ τή Χάρη Του. Θέλετε νά καταργήσετε τά σχέδια τοῦ ἐχθροῦ; Λέγετε πάντοτε τήν εὐχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον με» καί νά ζεῖτε ὅπως θέλει ὁ Θεός ἐφαρμόζοντας τίς ἐντολές καί τόν νόμο Του.

ΟΔΗΓΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

ΔΙΔΑΧΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

Ὁ ἀνεξομολόγητος ἄνθρωπος εἶναι ὅμοιος μέ ἕναν ἀβάπτιστον καί δέν μπορεῖ νά σωθῆ. Ἄν κάποιος, πρίν πεθάνει, πρόλαβε νά ἐξομολογηθεῖ, ἔστω κι ἄν δέν κοινώνησε, ἔχει ἐλπίδα σωτηρίας. Ἄν, ὅμως, δέν ἐξομολογήθηκε, ὅσες φορές κι ἄν κοινώνησε, ὄχι μόνο σέ τίποτα δέν ὠφελεῖται, ἀλλά καί βλάπτεται, ἐπειδή κοινώνησε ἀνάξια· ἀλίμονο σ' αὐτόν! Πρῶτα πρέπει νά ἐξομολογεῖται κανεῖς κι ἔπειτα νά κοινωνεῖ. Πρῶτα πλένουμε καί καθαρίζουμε τό δοχεῖο κι ἔπειτα βάζουμε μέσα τό πολύτιμο πράγμα.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΑΡΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΜΑΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

Οἱ ἁμαρτίες καί τά πάθη, μᾶς χωρίζουν ἀπό τόν Θεό.

Ἡ Μετάνοια, Ἐξομολόγηση καί Θεῖα Κοινωνία μᾶς ἐνώνουν μέ τόν Θεό.

ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΠΡΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Οἱ δύο πρώτες καί μεγαλύτερες ἐντολές τοῦ Κυρίου μας εἶναι: ἡ Ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί ἡ Ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον. Ἡ παράβαση αὐτῶν τῶν ἐντολῶν εἶναι καί οἱ μεγαλύτερες ἁμαρτίες. Ἀκολουθοῦν τά ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα «ΠΑΘΗ» ἀπό τά ὁποῖα γεννιοῦνται τά ὑπόλοιπα:

Α' Ἐγωισμός	Β' Φιλαργυρία	Γ' Πορνεία	Δ' Φθόνος	Ε' Γαστριμαργία	ΣΤ' Θυμός	Ζ' Ἀκηδία
Υπερηφάνεια	Πλεονεξία	Ἀσελγεία	Φόνος	Λαιμαργία	Βλασφημία	Ἀμέλεια
Αἰρέσεις	Ἱεροσυλία	Αἰμομιξία	Ἐκτρώσεις	Μέθη	Αἰσχρολογία	Ἵπνηλία
Κενοδοξία	Ἐπιπορκία	Κτηνοβασία	Μνησικακία	Κατάργηση	Μῖσος	Τεμπελιά
Ἵποκρισία	Κλοπή	Πτηνοβασία	Προδοσία	νηστείας	Κατάρες	Θηλυπρέπεια
Πεῖσμα	Κλοπή	Ἀρσενοκοιτία	Ἀπάτη	Κάπνισμα	Ευλοδαρμός	Μικροψυχία
Ἀνυποταξία	Ψεῦδος	Ὁμοφυλοφιλία	Φιλονικία	Ναρκωτικά	Φασκέλωμα	Προφάσεις
Καύχησις	Ἀδικία	Μοιχεία	Ζήλεια	Πολυφαγία	Μαγεία	Νωθρότης
Οἴησις	Ἀρπαγή	Συγκυλισμός	Ἀχαριστία	Σπατάλη	Ἵβρεολόγιο	Ἐλλειψις
Εἰρωνεία	Ἀνελεημοσύνη	Ἀύνανισμός	Ἐπιβουλή	φαγητῶν	Ἀδιαλλαξία	καλῶν ἔργων
Καλλωπισμός	Τοκογλυφία	Ἀνωμαλία	Ψευδορκία	Ἰδιοτροπία	Φιλονικία	Ἀπόγνωσις
Φαντασία	Χαρτοπαιξία	(παρά φύσιν)	Συκοφαντία	φαγητῶν	Ἐχθρα	Ἀπιστία
Πονηρία	Σκληρότης	Ἄσεμνη περιβολή	Διαβολή	Λαθροφαγία	Ἐκδίκησις	Καταφρόνηση
Καταγέλασις	Σιμωνία	Ἄσεμνα καί	Καταλαλιά	Μιαροφαγία	Ἵβρις	Ὀκνηρία
Ἀνθρωπαρέσκεια	Ἐκκληροσύνη	ἀκατάλληλα	Λύπη ἐπί τῶν	Ἐμετός	Διαπληκτισμός	Ἀδιαφορία γιά
	Δολιότης	θεάματα	καλῶν τοῦ	πολυφαγίας	Διαολόστελμα	τῆν σωτηρία
	Ἀπιστία	Ἀναίδεια	φθονουμένου	Καρηβαρία	Ἀστρομαντεία	τῆς ψυχῆς
		Παρθενο-φθορία	Χαιρεκακία	Ἀκηδία	Καφεμαντεία	
		Ἀθεοφοβία	Ἐχθρα	Ἀσωτία	Ἐπιπορκία	
				Λαγνεῖα	Μάχη	

«Μή πλανᾶσθε: οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε θηλυπρεπεῖς, οὔτε ἄρσενοκοῖται (ὁμοφυλόφυλοι), οὔτε πλεονέκται, οὔτε κλέπται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε ὕβρισται, οὔτε ἄρπαγες, δέν θά κληρονομήσουν τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.»

(Α' Κορινθ. στ. 9-10)

Ἐσύ πού διάβασες αὐτόν τόν ὁδηγό ἐξομολογήσεως, παρακαλεῖσαι νά φροντίσης νά τό διαβάσουν καί πολλοί ἄλλοι, διότι ὅλοι πρέπει νά γνωρίζουν ὅτι ὁ ἀνεξομολόγητος δέν σώζεται, σύμφωνα μέ τούς Ἁγίους μας. Διάδοσέ το ὅσο μπορεῖς περισσότερο.

Ἄν θέλεις μπορεῖς νά τό ἀνατυπώσεις.

Η ΑΓΙΑ ΣΚΕΠΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Γιορτάζουμε κάθε χρόνο στις 28 Οκτωβρίου την έορτή της Αγίας Σκέπης. Και για την γιορτή αυτή συμβαίνει αυτό που λέγει ο Άγιος Χρυσόστομος για τις μεγάλες γιορτές της Εκκλησίας μας, ότι πολλοί γιορτάζουν τις μεγάλες γιορτές, ξέρουν τό όνομά τους, δέν ξέρουν όμως τό βαθύτερο νόημα τους, ούτε τό μήνυμα που θέλει νά έξαγγείλει ή Εκκλησία μας μέσω τών έορτών αυτών και αυτό γιατί οί περισσότεροι, λέγει ο ιερός πατήρ, έρχονται στην Εκκλησία από συνήθεια και όχι από ευσέβεια. Γι' αυτό άς άσχοληθούμε σήμερα μέ την υπόθεση της γιορτής καθώς και για τό μήνυμά της προς τό λαό του Θεού.

Η 28η Οκτωβρίου είναι διπλή γιορτή για την Ελλάδα και την Ορθόδοξη Εκκλησία. Γιορτάζουμε τό ιστορικό «ΟΧΙ» του Ιωάννη Μεταξά στους Ιταλούς αλλά και την Αγία Σκέπη της Παναγίας. Στις 28 Οκτωβρίου 1940, απέστάλη στην Ελλάδα τελεσίγραφο διά του τότε Ιταλού πρέσβη στην Αθήνα, μέ τό οποίο άπαιτούσε την έλεύθερη διέλευση του ιταλικού στρατού από την έλληνοαλβανική μεθόριο προκειμένου νά καταλάβει λιμάνια και άεροδρόμια της χώρας τά όποία θά διευκόλυναν τή μετέπειτα προώθησή του στην Αφρική. Ο Μεταξάς άρνήθηκε κατηγορηματικά. Δύο ώρες μετά ξεκίνησε ο πόλεμος μέ την εισβολή τών ιταλικών στρατευμάτων στην Ήπειρο. Τό λεγόμενο «Έπος του Σαράντα» και οί νίκες του έλληνικού στρατού γιορτάζονται κάθε χρόνο στις 28 Οκτωβρίου.

ΠΩΣ ΚΑΘΙΕΡΩΘΗΚΕ Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΠΗΣ

Στά χρόνια του βασιλέως Λέοντος του Μεγάλου (457-474μΧ.) ζούσε στην Κωνσταντινούπολη ο όσιος Ανδρέας, ο διά Χριστόν σαλός. Σαλός είναι ο τρελός και διά Χριστόν σαλοί ονομάζονται κάποιοι άγιοι, οί όποιοι κάνανε κάποια περίεργα και παράλογα πράγματα, μέ άπώτερο σκοπό νά τούς θεωρούν παλαβούς ή παλιανθρώπους και νά μή τούς τιμούν οί άνθρωποι και έτσι αυτοί νά ζούν μέ ταπείνωση και στην άφάνεια.

Μιά νύχτα που γινότανε άγρυπνία στό ναό της Παναγίας τών Βλαχερνών, ο όσιος Ανδρέας μαζί μέ τόν μαθητή του Έπιφάνιο, που έγινε άργότερα πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (520-536μ.Χ.), είδαν την Υπεραγία Θεοτόκο όφθαλμοφανώς, όχι σέ όραμα, νά μπαίνει από την κεντρική πύλη του ναού. Την συνόδευαν οί Ιωάννης ο Πρόδρομος και Ιωάννης ο Θεολόγος και πλήθος άγγέλων.

Ἄφοῦ μπήκε μέσα στό ναό προχώρησε στόν σολέα. Ἐκεῖ γονάτισε καί προσευχήθηκε πολλή ὥρα μέ θερμά δάκρυα ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν, ἐνῶ τήν βλέπανε μόνο ὁ Ἀνδρέας καί ὁ Ἐπιφάνιος. Ἄφοῦ προσευχήθηκε γιά πολύ ἡ Θεοτόκος σηκώθηκε καί μπήκε μέσα στό ἱερό, ὅπου φυλασσόταν τό μαφόριο της, δηλαδή ἡ μαντήλα της, τό πήρε στά χέρια της καί βγαίνοντας ἔξω τό ἄπλωσε πάνω ἀπό τούς πιστούς, γιά νά δείξει ὅτι τούς σκέπει καί τούς προστατεύει.

Αὐτό εἶναι τό γεγονός τό ὁποῖο στάθηκε ἀφορμή ἡ Ἐκκλησία μας νά καθιερώσει τήν γιορτή τῆς Ἁγίας Σκέπης, δηλαδή τή γιορτή πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία σκεπάζει (σκέπει) καί προστατεύει τό λαό τοῦ Θεοῦ καί φωτίζει τούς πιστούς στό δρόμο γιά τήν τελείωση. Μᾶς σκεπάζει μέ τίς προσευχές της, μέ τίς παρακλήσεις της καί μέ τά δάκρυα της. Ἡ Παναγία μας ἄπλωσε τό μαφόριο της ἐντός τοῦ ναοῦ καί σκέπασε ὅσους ἀγρυπνοῦσαν καί προσευχόταν. Μέ τήν ἐνέργεια αὐτή θέλει νά πεῖ ὅτι πρέπει νά ἔχουμε οὐσιαστική σχέση μέ τήν Ἐκκλησία γιά νά μᾶς σκεπάσει μέ τίς πρεσβεῖες της. Ἐμεῖς τήν ἔχουμε αὐτήν τήν σχέση; Πηγαίνουμε στήν Ἐκκλησία; Ἐξομολογούμεστε μέ μετάνοια; Κοινωνοῦμε, ἀγρυπνοῦμε, νηστεῦουμε, ἐλεοῦμε, συγχωροῦμε; Προσπαθοῦμε νά τηρήσουμε τίς ἐντολές; Ὁ καθένας ἄς ρωτήσῃ τόν ἑαυτό του κι ἄς δώσει προσωπικά καί ὑπεύθυνα τήν ἀπάντηση. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι οἱ δύο σημαντικότερες ἐθνικές γιορτές τοῦ ἔθνους μας ἔχουν τό ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό νά συνεορτάζονται μέ μία γιορτή τῆς Παναγίας. Τήν 25ῃ Μαρτίου γιορτάζουμε τόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου καί τήν 28ῃ Ὀκτωβρίου τήν Ἁγία Σκέπη τῆς Θεοτόκου. Ἡ γιορτή αὐτή μετατέθηκε ἀπό τήν ἐκκλησία μας τό 1952 ἀπό τήν 1ῃ Ὀκτωβρίου τήν 28ῃ ὡς ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης πρὸς τή μητέρα τοῦ Θεοῦ γιά τή σκέπη καί τήν προστασία της στόν ἀγώνα τῶν Ἑλλήνων ἀπέναντι στόν ἀλαζονικό ἰταλικό στρατό.

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1940

Στό λιμάνι τῆς Τήνου τορπιλίστηκε ἄνδρα ἀπό ἰταλικό ὑποβρύχιο τό εὐδρομο ἀντιτορπιλικό μας «Ἑλλη». Ὁ ἐχθρός μᾶς προκαλοῦσε ἀσύστολα ὄλο ἐκεῖνο τό καλοκαίρι. Προσπαθοῦσε νά μᾶς ἀναγκάσει νά ἀντιδράσουμε γιά νά ἐμπλακοῦμε σέ πόλεμο. Κι ὕστερα ἦρθε αἰφνίδια πρό τῶν πυλῶν. Στίς 28 Ὀκτωβρίου 1940, ἡ περήφανη πολυπληθής ἰταλική στρατιά περίμενε τόν Ἑλληνα στρατιώτη στά βόρεια σύνορα σάν ἕνας ἀτσάλινος χεῖμαρρος. Εἶχαν φέρεῖ τίς πιό ἐπίλεκτες μεραρχίες τους, ὅπως τή μεραρχία «Τζούλια» τῶν ἀλπίνων καί ἀργότερα τούς «Λύκους τῆς Τοσκάνης». Τά ὄπλα τους, ἄγρια Θεριά, ξερνοῦσαν ἀπό τό στόμα τους φωτιά καί θάνατο. Ἡ Μεγαλόχαρη ὁμως ἀνέλαβε τήν υπεράσπιση τοῦ λαοῦ μας. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρῦσανθος ἔστειλε στό Μέτωπο εἰκόνες τῆς Παναγίας γιά ὄλους τούς στρατιῶτες μας πού τήν εἶχαν σάν φυλαχτό στόν κόρφο τους. Μά καί οἱ γυναῖκες, ὅταν ἀποχαιρετοῦσαν τά παλικάρια γιά τό μέτωπο, στή Χάρη της τά ἐμπιστεύονταν. Κι αὐτή τούς εἶχε πάντα κάτω ἀπό τή Σκέπη της. Στάθηκε δίπλα σε κάθε λόχο Ὑπέρμαχη Στρατηγός καί Ὁδηγός τους. Τούς ὅπλιζε μέ Θάρρος καί δύναμη καί τούς χάριζε ἀπίστευτες κι ἀπρόσμενες νίκες.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΠΗΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1940

Στό μέτωπο, σ' όλη τή γραμμή, από τή γαλανή θάλασσα τοῦ Ἴονίου μέχρι ψηλά τίς παγωμένες Πρέσπες, ὁ ἑλληνικός στρατός ἄρχιζε νά βλέπει παντοῦ τό ἴδιο ὄραμα: Ἐβλεπε τίς νύχτες μία γυναικεία μορφή νά βαδίζει ψηλόλιγνη, ἀλαφροπερπάτητη, μέ τήν καλύπτρα τῆς ἀναριγμένη ἀπό τό κεφάλι στούς ὤμους. Τήν ἀναγνώριζε, τήν ἤξερε ἀπό παλιά, τοῦ τήν εἶχαν τραγουδήσει ὅταν ἦταν μωρό κι ὄνειρευόταν στήν κούνια. Ἦταν ἡ μάνα, ἡ μεγαλόψυχη στόν πόνο καί στήν δόξα, ἡ λαβωμένη τῆς Τήνου, ἡ ὑπέρμαχος Στρατηγός.

Γράμμα ἀπό τή Μόροβα

Ὁ Ἀναστάσιος Ρηγόπουλος στρατευμένος στήν Ἀλβανία τό 1940, ἔστειλε ἀπό τό μέτωπο τό παρακάτω γράμμα στόν ἀδελφό του. «Ἀδελφέ μου Νίκο. Σοῦ γράφω ἀπό μία ἀετοφωλιά, τετρακόσια μέτρα ψηλότερη ἀπό τήν κορυφή τῆς Πάρνηθας. Ἡ φύση τριγύρω εἶναι πάλλευκη. Σκοπός μου ὅμως δέν εἶναι νά σοῦ περιγράψω τά θέλητρα μίας χιονισμένης Μόροβας μέ ὄλο τό ἄγριο μεγαλεῖο τῆς. Σκοπός μου εἶναι νά σοῦ μεταδώσω αὐτό πού ἔζησα, πού τό εἶδα μέ τά μάτια μου καί πού φοβάμαι μήπως, ἀκούγοντας το ἀπό ἄλλους, δέν τό πιστέψεις.

Λίγες στιγμές πρὶν ὀρμήσουμε γιά τά ὄχυρά τῆς Μόροβας, εἶδαμε σέ ἀπόσταση καμμιά δεκαριά μέτρων μία ψηλή μαυροφορεμένη νά στέκει ἀκίνητη.

-Τίς εἶ; Μιλιά... Ὁ σκοπός θυμωμένος ξαναφώναξε: -Τίς εἶ;

Τότε, σάν νά μᾶς πέρασε ὄλους ἠλεκτρικό ρεῦμα, ψιθυρίσαμε: **Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ!** Ἐκείνη ὄρμησε ἐμπρός σάν νά εἶχε φτερά ἀετοῦ. Ἐμεῖς ἀπό πίσω τῆς. Συνεχῶς τήν αἰσθανόμασταν νά μᾶς μεταγγίζει ἀντρεισύνη. Ὀλόκληρη ἑβδομάδα παλέψαμε σκληρά, γιά νά καταλάβουμε τά ὄχυρά Τβάν-Μόροβας. Ὑπογραμμίζω πώς ἡ ἐπίθεση μας πέτυχε τούς Ἰταλούς στήν ἀλλαγὴ τῶν μονάδων τους. Τά παλιά τμήματα εἶχαν τραβηχτεῖ πίσω καί τά καινούρια... κοιμοῦνταν! Τό τί ἔπαθαν δέν περιγράφεται. Ἐκείνη ὀρμοῦσε πάντα μπροστά. Κι ὅταν πιά νικητές ροβολούσαμε πρὸς τήν ἀνυπεράσπιστη Κορυτσά, τότε ἡ Ὑπέρμαχος ἔγινε ἀτμός, νέφος ἀπαλό καί χάθηκε».

Θαῦμα στό Μπούμπεση

Ζωντανό θαῦμα τῆς Παναγίας ἔζησαν στόν ἑλληνο-ιταλικό πόλεμο οἱ στρατιῶτες τοῦ 51ου ἀνεξαρτήτου τάγματος, μέ διοικητή τόν ταγματάρχη Πετράκη, στήν κορυφογραμμή τοῦ Ροντένη, δεξιά τῆς θρυλικῆς Κλεισούρας.

Κάθε βράδυ, ἀπό τίς 22-01-1941 καί ἔπειτα, στίς 9.20 ἀκριβῶς, τό βαρὺ ἰταλικό πυροβολικό ἄρχιζε βολή ἐναντίον τοῦ τάγματος Πετράκη καί τοῦ δρόμου, ἀπ' ὅπου περνοῦσαν τά μεταγωγικά. Ἦταν ὅμως ἀπόλυτη ἀνάγκη νά ἐντοπισθοῦν οἱ ἐχθρικές θέσεις. Ἐνα βράδυ τοῦ Φεβρουαρίου ἀκούστηκαν πάλι οἱ ὁμοβροντίες τῶν ἰταλικῶν κανονιῶν.

-Παναγία μου, φώναξε τότε ο ταγματάρχης έντελως αὐθόρμητα, βοήθησέ μας! Σῶσε μας ἀπ' αὐτούς τούς δαίμονες.

Ἀμέσως στό βάθος πρόβαλε ἕνα φωτεινό σύννεφο. Σιγά-σιγά σχημάτισε κάτι σάν φωτοστέφανο. Καί κάτω ἀπ' αὐτό μερικά ἀσημένια συννεφάκια σχημάτισαν τή μορφή τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία ἄρχισε νά γέρνει πρὸς τή γῆ καί στάθηκε σ' ἕνα φαράγγι, ἀνάμεσα σέ δύο ὑψώματα τοῦ Μπούμπεση. Τό ὄραμα τό εἶδαν ὅλοι στό τάγμα καί ρίγησαν.

-Θαῦμα! βροντοφώναξε ὁ ταγματάρχης. -Θαῦμα! Θαῦμα! ἐπανελάβαν οἱ στρατιῶτες καί σταυροκοπήθηκαν. Ἀμέσως ἔφυγε ἕνας σύνδεσμος μέ σημεῖωμα τοῦ Πετράκη γιά τήν πυροβολαρχία του Τζήμα. Σέ δέκα λεπτά βρόντησαν τά ἑλληνικά κανόνια καί σέ εἴκοσι σίγησαν τά ἰταλικά, οἱ ὀβίδες μας εἶχαν πετύχει ἀπόλυτα τόν στόχο.

«Τόν βλάσφημο οὔτε ἡ γῆ δέν τόν δέχεται»

Στόν πόλεμο τοῦ 1940 ὁ ἑλληνικός Στρατός διακρινόταν γιά τήν εὐσέβειά του. Στό Μέτωπο ἡ βλασφημία εἶχε καταργηθεῖ ἀπό τούς ἴδιους τούς στρατιῶτες μας, πού ἀγωνίζονταν μέ δυνατή πίστη στό Θεό καί κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Δυστυχῶς ὑπῆρχαν καί οἱ θλιβερές ἐξαιρέσεις. Τό πῖο κάτω περιστατικό ἀποτελεῖ φοβερό δεῖγμα παραδειγματικῆς τιμωρίας ἑνός βλάσφημου.

«Ἦταν ἡ 27η Δεκεμβρίου 1940, τότε πού οἱ Ἕλληνες ἀγωνίζονταν τόν ἐνδοξότερο ἀγώνα τῆς πατρίδας. Ἡ μάχη ἐμαίνετο στό Τεπελένι. Μεταγωγικά μετέφεραν πυρομαχικά στούς μαχόμενους. Καθ' ὁδόν συναντοῦν τραυματία μέ τραῦμα στήν κνήμη. «Κουράγιο συνάδελφε, τοῦ λένε. Θά γυρίσουμε καί θά σέ πάρουμε». Ἐκεῖνος βλασφήμησε τό ὄνομα τῆς Παναγίας. Στό ἄκουσμα τῆς βλασφημίας ἔφριξαν οἱ στρατιῶτες, διότι ἐκεῖ ἡ βλασφημία εἶχε κοπεῖ έντελῶς. «Συνάδελφε, τοῦ λένε, μή βλασφημεῖς! Πές «Παναγία βοήθα!». Ἀλλά ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νά βλασφημεῖ συνεχῶς. Ὅταν ἐπέστρεψαν, τόν βρήκαν πεθαμένο. Λυπήθηκαν κατάκαρδα γιά τήν ψυχή του, διότι ἔφυγε μέ αὐτόν τόν ἀμετανόητο τρόπο. Ἐσκαψαν πρόχειρα μέ τίς ξιφολόγχες τους καί τόν ἔθαψαν. Ἐκαμαν τόν σταυρό τους καί ἔφυγαν. Ἀλλά μόλις ἀπομακρύνθηκαν γύρω στά εἴκοσι μέτρα, ἔρχεται μία ὀβίδα ἀπό τό Τεπελένι, τόν ξεθάφτει καί τόν πετάει δέκα μέτρα μακριά! Τότε κατάλαβαν ὅτι τόν βλάσφημο οὔτε ἡ γῆ δέν τόν δέχεται. Τόν παράτησαν ἄταφο καί ἔφυγαν...»

Ἀπό το βιβλίο «ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΥ '40»

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΠΗΣ
ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΟΣ ΡΟΔΟΠΟΛΙΣ
ΣΕΡΡΩΝ**